USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Mgr. P. N.,** proti žalované: **Česká advokátní komora,** se sídlem Národní 16, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2019, sp. zn. K 40/2019, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Ad 13/2020,

takto:

I. Návrh se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále „navrhovatel“) podal u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) dne 30. 10. 2020 žalobu proti rozhodnutí žalované ve věci kárného provinění, jehož se měl dopustit nevhodnou publikací na svém twitterovém profilu; dle § 32 odst. 5 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, bylo od uložení kárného opatření upuštěno.

[2] Dne 16. 11. 2020 byl navrhovatel vyzván k úhradě soudního poplatku, neboť s podáním žaloby poplatkovou povinnost nesplnil; poté mu byly poskytnuty informace o řízení, dne 14. 1. 2021 bylo navrhovateli zasláno písemné vyjádření žalované k žalobě ze dne 11. 1. 2021; dne 22. 1. 2021 zaslal navrhovatel soudu nesouhlas s rozhodnutím bez jednání; dne 9. 9. 2021 podal u soudu doplnění žaloby.

[3] Dne 17. 12. 2021 podal navrhovatel návrh na určení lhůty k procesnímu úkonu. V návrhu uvedl, že dne 21. 1. 2021 sdělil soudu, že nesouhlasí s rozhodnutím bez jednání, dne 9. 9. 2021 doplnil žalobu o nové skutečnosti a požádal soud o nařízení jednání. Do dne podání návrhu tak soud neučinil. Navrhovatel má proto za to, že postup správního soudu je v rozporu s právem navrhovatele na spravedlivý proces, neboť soud je povinen se s jeho podáním věcně zabývat a nařídit jednání. Navrhovatel požaduje, aby Nejvyšší správní soud určil městskému soudu lhůtu k provedení procesního úkonu – nařízení jednání.

[4] Městský soud postoupil návrh v souladu s § 174a odst. 3 zákona o soudech a soudcích Nejvyššímu správnímu soudu dne 30. 12. 2021 s vyjádřením, v němž uvedl,

že v případě navrhovatele nebyl nečinný, učinil veškeré procesní úkony, jichž je třeba a věc je po procesní stránce připravena k rozhodování. Co se týče doplnění žaloby, městský soud se jím zabýval a zaslal je k vyjádření žalované. Městský soud dále poukázal na to, že se nejedná o věc, na kterou by dopadal přednostní režim jejího vyřízení dle § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s.; podotkl, že soudce zpravodaj, jemuž byla věc přidělena, eviduje 66 věcí, které věci navrhovatele předcházejí. Dle městského soudu by vyhovění návrhu navrhovatele znamenalo popření práva ostatních žalobců, jejichž „nepřednostní" žaloby napadly dříve (§ 56 odst. 1 s. ř. s.); vyřízení věci navrhovatele předpokládá přibližně ve 4. čtvrtletí roku 2022.

[5] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[6] Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení postupu městského soudu dospěl k závěru, že soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout. Lze připustit, že soud po dobu několika měsíců žádné úkony již nečiní; avšak stav řízení, kdy soud vykonal veškeré úkony nutné k tomu, aby mohl rozhodnout, v dané věci, která nemá přednostní režim, stále nerozhodl, není sám o sobě známkou průtahu v řízení.

[7] Podle § 56 odst. 1 s. ř. s. soud projednává a rozhoduje věci v pořadí, v jakém mu napadly; to neplatí, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Dle odst. 2 citovaného ustanovení soud přednostně projednává návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, dle odst. 3 citovaného ustanovení projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon; v případě navrhovatele se o takovou věc nejedná; Navrhovatel ostatně ani sám neuvedl žádné závažné důvody, které by svědčily přednostnímu projednání jeho věci.

[8] Při zhodnocení hledisek uvedených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud se nedopustil žádných průtahů ve vztahu k úkonům nutným k tomu, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno vydat rozhodnutí. Soudní řád správní respektuje objektivní realitu v českém soudnictví, kdy rozhodující soudci či senáty mají v jednom okamžiku vícero běžících řízení, některá z nich již připravená k projednání a postupně v nich vydávají rozhodnutí, přičemž ostatní věci na rozhodnutí „čekají". To samo o sobě není zapovězeno z hlediska požadavků spravedlivého procesu, které obecně nevynucují vydání rozhodnutí ihned, jak je to možné,

ale pouze brání tomu, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá. Podstatné zde tedy je, aby řízení nebylo v tomto stavu udržováno po nepřiměřenou dobu.

[9] Nejvyšší správní soud s přihlédnutím ke své konstantní judikatuře dospěl k závěru, že dobu, po kterou se navrhovateli nedostalo dosud rozhodnutí, lze z hlediska čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod považovat ještě za přiměřenou, nevyžadující ingerenci ve smyslu § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Poukazuje přitom na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, č. 58/2011, Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vztahujícího se k odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejvyšší soud zde v části VI. stanoviska zmínil, že jakékoli řízení vždy nějakou dobu trvá, a dále na vysokém stupni obecnosti uvedl, že za přiměřenou délku řízení Nejvyšší soud považuje ještě 24 měsíců (nikoli však již delší).

[10] Nejvyšší správní soud však současně dodává, že délku řízení nelze neustále ospravedlňovat bez dalšího odkazem na zákonná pravidla vyřizování věcí a počtem dosud nevyřízených předcházejících věcí ani vytížeností soudu či jednotlivých soudců. Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl, že ani odkazy na pořadí vyřizovaných věcí zásadně nepředstavují důvody, které by mohly být interpretovány jinak než jako organizační problémy, které však v tomto směru nemohou jít k tíži navrhovatele. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Ústavního soudu, který opakovaně ve svých rozhodnutích uvádí, že *„průtahy v řízení nelze ospravedlnit obecně známou přetížeností soudů; je totiž věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví zakotvené v Listině a Úmluvě byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době*“ (viz např. nález sp. zn. IV. ÚS 55/94, nález sp. zn. I. ÚS 663/01, nález sp. zn. III. ÚS 685/06, nález sp. zn. IV. ÚS 391/ 07 a další). Odkaz městského soudu na nevyřízené věci příslušného senátu, resp. soudce zpravodaje, které podle data nápadu předcházejí dni podání žaloby navrhovatele, proto do „nekonečna“ neobstojí.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu